

Guies

CLARA FONS I DUOCASTELLA

SOCIÒLOGA. MEMBRE DEL GRUP DE RECERCA ISOR

Tres quarts de dotze. Vaig amb el temps just. Surto del metro, m'arremango les faldilles i corro escales amunt amb el mapa a la mà. A l'exterior busco, neguitosa, el nom del carrer. Miro enlaire, a dreta i esquerra. Res. No sé on sóc. El senyor del quiosc em situa al mapa i m'indica el recorregut. Avanço a pas ràpid pels carrers xafogosos de la ciutat. Comprovo el plànol. Tombo a l'esquerra i a les dotze en punt sóc a lloc.

És un antic magatzem. Té la persiana aixecada i un noi jove m'espera a la porta. Em presento. Amb més gestos que paraules, m'indica que em tregui les sandàlies. Després assenyala un bidó de plàstic negre ple de mocadors de colors intensos. Estan visiblement molt usats i prefereixo posar-me el que porto a la bossa. Em cobreixo els cabells imitant el lligatge que porta el jove al cap. Quatre passes més enllà, em rento els peus en una pica que hi ha arran de terra. Me'ls mig eixugo amb una tovallola petita i extremadament humida mentre imagino quantes persones més deuen haver fet el mateix abans que jo.

Sóc en un dels primers gurdwars, o temples sikhs, que es van crear a Catalunya. Va ser a l'inici dels noranta. Actualment n'hi ha nou, repartits per la Garrotxa, la Selva, el Gironès, el Vallès Oriental i Barcelona i la seva àrea metropolitana. El sikhisme, que va néixer al nord de l'Índia, és una religió minoritària a casa nostra, però és la cinquena confessió amb més seguidors del món.

He concertat una entrevista amb el *granthi*. Du un turbant de color carabassa que li enrotlla els cabells. La barba li arriba més avall de la panxa i té uns ulls clars que, immodestos, contrasten amb la pell bruna que fa pam i pipa al pas del temps. Somriu. Ell és la persona que es fa càrrec del Guru Granth Sahib, l'autoritat suprema del sikhisme. De seguida m'acompanya a honorar-lo.

És al fons de la sala, situat en una petita tarima coberta de teles fines. A sobre hi té un dossier. A davant, ofrenes que li ha fet la comunitat. Per reverenciar-lo, observo de reüll els moviments del *granthi*. Procuo imitar-lo: em poso a genollons, recolzo les mans a la moqueta i m'inclino fins que el cap em toca a terra. En acabar camino marxa enrere per no donar l'esquena al mestre. Fer-ho seria poc respectuós.

Després el *granthi* m'explica el tracte que cada dia dispensa al guru. Ell és l'encarregat de despertar-lo i de portar-lo a dormir; d'acotjar-lo, de ventar-lo. És qui el vetlla i qui té cura de la seva higiene. I és qui el llegeix. El Guru Granth Sahib, que és tractat com una persona de carn i ossos, té mil quatre-cents trenta pàgines. Són les escriptures sagrades del sikhisme, el guia etern de la comunitat.

A mitja tarda, agraïda, abandono el gurdwara. Desfaig el camí. Abans que la boca del metro m'engoleixi observo el quiosquer. De forma similar a la tasca d'un *granthi*, al migdia m'ha llegit el mapa i m'ha ajudat a trobar el camí. És clar que el Guru Granth Sahib és una guia cap a l'alliberament, mentre que el mapa, com a molt, t'indica la porta d'entrada.

Nota: Les dades que es presenten corresponen al mes de març d'aquest any 2010. La informació és fruit del Mapa Religios de Catalunya, elaborat pel grup de recerca ISOR per encàrrec de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya.

Per reverenciar el guru observo de reüll els moviments del 'granthi'. Procuo imitar-lo: em poso de genolls, recolzo les mans a la moqueta i m'inclino fins que el cap em toca a terra